Napsal uživatel Malej Honza
Sobota, 01 Červenec 2000 01:00

Článků o Zahradě pojednávajících o tom, kdo, kde, kdy a jak hrál vyšlo v různých časopisech nepočítaně. Rád bych se tedy zaměřil na nehudební část tohoto festivalu a napsal, co mě zaujalo nebo nezaujalo nikoliv jako muzikanta, ale jako normálního posluchače a rekreanta.

Začnu od jídla, protože to je největší radost, jakou lidstvo má (alespoň já). Stánků jsem napočítal nepočítaně a mohli jste si vybrat klobásu a nebo klobásu. Což o to, jeden den se to snese, ale co ty dny další ? A jak jsem tak přemýšlel, co budu večeřet, spatřil jsem stánek s thajskou kuchyní. Ale co víc, byla v něm má dávná kamarádka a obřad kolem stánku probíhal velmi rituálně. Před zraky kolemjdoucích bylo jídlo připravováno na velké pánvi a člověk alespoň mohl na vlastní oči vidět co bude jíst. To bylo ve srovnání se stánky, v nichž se připalovaly klobásy něco neuvěřitelného. Jedna várka trvala čtvrt hodiny a v jedné pánvi bylo přesně 12 porcí. Kolem slečny kuchařky se vždy velmi brzy utvořil kruh jídlachtivých, který pozorně poslouchal postup práce při přípravě "thajské vegetariánské pánve". Těm, kteří tento zastrčený stánek neobjevili, mohu jen doporučit, aby příště měli oči dokořán, protože se za málo peněz dalo dobře a zdravě najíst.

Zůstal bych ještě chvíli u stánků. Vlastně u jedné hudební garáže v němž pan Furch prodával své kytary za neuvěřitelně příjemné ceny. Každý si mohl vyzkoušet několik nástrojů a musím říct, že jsem málem neodolal a jeden kousek koupil. Potěšilo mě, že jsem opět našel stáneček s prodejem zřejmě sádrových kostiček, na každé kostičce bylo jedno písmeno a v krabici pak mnoho rukou, které hledaly to správné písmeno k sestavení vlastního jména nebo jména někoho blízkého. Bohužel jsem letos nenarazil na prodavače typicky zahradních pohlednic, ale věřím, že tyto pohlednice se tak jako v minulých nejméně dvou letech daly ze Zahrady poslat. Ale při mém slabém zraku jsem prodavače třeba jenom přehlédl. Jistě vím jen to, že z letošní Zahrady jsem neposlal pohled zhola nikomu. Že jde stánkařům jen a jen o zisk, je jasná věc, ale v případě stánku s "kolem štěstí" to bylo do oka bijící. Jakoby panu stánkařovi u scény Kaplička nedošlo, že je na folkovém festivalu, a zcela nehorázně pouštěl ke své atrakci hudbu stylu "duc, duc", která se pak promíchávala do folkové muziky, když jste kolem stánku procházeli. Bylo mně z toho smutno. Byl to pro mě vrchol naprosté ignorace.

Jak vidno i v Náměšti pochopili tržní princip, a tak bylo fajn, že v obchodech s potravinami bylo otevřeno i ve svátek, jenom chtělo trochu si přivstat. Také v místní restauraci se oháněli, jak se patří, navíc vařili dobře a porce byly nad očekávání. Pivo po celý festival budějovické a litovelské za přijatelnou cenu.

Možná si řeknete, že psát o těchto věcech je zcestné a hudební festival je jen o hudbě. Myslím,

že spousta lidí bere Zahradu jako událost, kdy spojí hudbu, kterou mají rádi, s rekreací, setkáním s přáteli a hezkými prožitky. A k tomu, aby se člověk někde cítil dobře, potřebuje i pár věcí, které se v první chvíli nezdají být tak důležité.

PS: I když je tento článek nehudební, neodpustím si jeden postřeh. V blízkosti mnoha stánků hrály skupinky lidí v různé kvalitě písničky vesměs velmi známé. Kdo měl mezi sebou kontrabasistu byl "king". Šalamounsky to vyřešila jedna parta mladých lidí. Napojili basové kombo ke zdroji v jednom stánku a rozezněli tak jinak akusticky nepoužitelnou baskytaru. Říkal jsem si: "Vývoj nezastavíš, kontrabasům je zřejmě odzvoněno ..."